א מיי' פ"ו מהלכות מהלכות גירושין הלכה י סמג

עשיו נ טוש"ע אה"ע סימו

קת סעיף ח ועי בב"ו: ב מיי שם טוש"ע שם סעי ו בהג"ה ועי

:כת"מ שם

קמ סעי' ד: יו ח מייי שם הל"א [וה"ב] סמג שם טוש"ע שם סי

המא סעי׳ ח:

מאי לאו בהילך ור' נתן לא בהולך ורבי ת"ש לְפִיכָך אִם אמר לו הבעל אי אָפּשי

שתקבל לה אלא הולך ותן לה רצה לחזור

יחזור מעמא דאמר אי אפשי הא לא אמר

אי אפשי רצה לחזור לא יחזור מאי לאו

בהילך ור' נתן לא בהולך ורבי ת"ש הולך

גם זה לאשתי רצה לחזור יחזור הילך גם

זה לאשתי רצה לחזור לא יחזור מאן שמעת

ליה דאמר בהולך רצה לחזור יחזור ר' נתן

וקאמר בהילך רצה לחזור לא יחזור ש"מֹ

"הילך כזכי דמי ש"מ אתמר יהתקבל לי

גימי ואשתר אמרה התקבל לי גימי והוא

אומר הולך ותן לה אמר ר' אבא אמר רב

הונא אמר רב נעשה שלוחו ושלוחה וחולצת

למימרא דמספקא ליה לרב אי הולך ⁶כזכי דמי אי לאו כזכי דמי והא ⁹אתמר הולך מנה

לפלוני שאני חייב לו אמר רב חייב

באחריותו ואם בא לחזור אינו חוזר התם יםפק

ממונא לקולא הכא ספק איסורא לחומרא

אמר רב יאין האשה עושה שליח לקבל לה

גיםה מיד שליח בעלה ור' חנינא אמר יאשה

עושה שליח לקבל לה גימה מיד שליח

בעלה מ"ם דרב איבעית אימא משום בזיון

דבעל אב"א ∘משום חצרה הבא לאחר מיכן

מאי בינייהו איכא בינייהו דקדמה איהי

ושויה שליח מעיקרא ההוא גברא דשדר לה

גיטא לדביתהו אזל שליחא אשכחה כי יתבה

וקא לישא אמר לה הילך גיטך אמרה ליה

ליהויי בידך אמר רב נחמן אם איתא לדרבי

חנינא עבדי בה עובדא אמר ליה רבא ואם

איתא לדר' חנינא עבדת בה עובדא הא לא

א) [לעיל יד. סב:], ב) לעיל יד., ג) [כחובות עג: וש"נ], ד) לעיל כד., ה) [לעיל כא.],

ו והר"ו גורם ליהוי לי בידר (הר"ן גורס ניהוי ני פיזן ע"ש. רש"ש], ז) [לעיל כד.],
ח) [ב"ק כ:],
שבועות מח.],
י) [רי"ף ורל"ש לא גרסי ישא לין,

במשת מתו,, ישא לין, יא) [ברש"י ברי"ף נוסף: יא) (ברש"י ברי"ף נוסף:

שליח], יב) [דברים כד], יג) [ברים כד], יג) [ברש"י ברי"ף נוסף: אחר], יד) [לקמן סד.],

שוו [בפסקי חוס' הנוסח: שינוה להם לעשות כמה שילו וכר וכל"ל. רש"ש], שו) [ב' דבורים אלו שייכים לדף סד

מוסף רש"י

אמר רב חייב. המשלח הזה.

אמו דב הייב. המשמח הוה, באחריותו. אם יאנסו מיד שליח זה. ואם בא לחזור.

ילומר החזירם לי שמא יאנסו

ד.). משום בזיון דבעל.

דסבור מבזה אותי שאין היא עלמה מקבלתו, הלכך לא ניחא

ליה שיהא שלוחו מוסר לשלוחה, ואי מסר לא הוי גיטא דלאו להכי שדרוהו להאי, דבשלמא מיד הבעל

עלמו, כיון דאיהו גופיה מסר לשליח אשתו הא קא חזינן דלא קפיד, אבל כל כמה דלא

מזינן למרינן קפיד (לעיל בד.). משום חצרה הבא לאחר מיכן. כגון נתן לה

גט בחלר חבירו והלך בעל חלר ומכר לה את החלר, או נמן לה במתנה, והא ודאי

אינה מגורשת. דמאו מגרש

לה, דכשנתן הבעל הגט בחלר

לא שלה היתה, דתיקני לה חלרה כאילו נותנו בידה, וכי

חתים כניים מתנו בינים, וכי אתא האי חלר לידה לאו מכח הבעל אתיא לה, דניהוי נותן

לה החצר והגנו ביחד ולווים

גט לחלר חבירו ואסר כך קנתה היא החלר הרי הוא עושה את החלר שליח להוליך והיא כשקנאתו עשאתו שליח לתבלה ואהו לאכבריי

לחבלה ואתי לאכשורי מההיא

נמא, ושלא כדין הוא, דחלה

לאו משום שליחות אתרבי אלא

משום ידה וההיא שעתא דנמינה לאו ידה הוא (לעיל בה.). הא לא חזרה

שליחות אצל הבעל. שליח

לא מיקרי אלא המשחלח מזה לזה שראוי לחזור אצל שולחו

בא.) דדמיין להדדי, ז גט לחלר חבירו וא

דקדמה איהי ושויה שליח מעיקרא. הוה מני למימר דאיכא בינייהו היכא דלא קפיד בעל: כותבין ונותנין אפי' ק' פעמים. נראה לר"י היכא דלא נאבד

הגט אלא שמסופקין בו אם נעשה כתיקון אם לאו דאין

לג ג ד מיי׳ פ״ו מהל׳ גירושין הל״ט סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' קמא סעי' א: ד ה מיי׳ פ״ב מהל׳ גירושין הל"ח סמג שם טוש"ע אה"ע סי קכב סעי א: שו ו מיי שם הל"ט טוש"ע שם סעי׳ ב: סמג שם עוש"ע שם סי

> פסקי רי"ד י ת״ש הולך גט זה לאשתי רצה ות שיוויך גט הוילאשורים בה להחזיר יחזיר הילך גט זה לאשתי רצה להחזיר לא יחזיר ש"מ: איתמר התקבל f) גט זה לאשתי יהוא אמר הולך ותן לה א״ר אבא אמר רב הונא אמר רב בא אמו דב חונא אמו דב נעשה שלוחו ושלוחה וחולצת. פי׳ שליחות הבעל ביטל שליחות האשה שלא ואם מת קודם שיגיע גט לידה צריכא חליצה ויבומי לא מיבמי דשמא שליחות האשה עיקר והויא לה גרושת אחיו. למימרא דמספקא ליה הולך אי כזכי דמי והלכה כרבי בדלא אמר אי אפשי כדלעיל אי לאו כזכי דמי והלכתא אי לאו כוכי דמי הזכנוא כרבי נתן: אמר רב אין האשה עושה שליח לקבל לה גיטה מיד שליח רטלה ור׳ חויוא מיז שליוז בעלה חיי חנינא אמר אשה עושה שליח לקבל לה גיטה מיד שליח בעלה מ"ט דרב אי בעית תימא משום בזיון דבעל פי' שסבור הבעל נבזיתי בעיניה שאינה מקבלתו בעצמה דאילו כי כאן חשש בזיון דהא ידע ולא , קפיד. ואיבעית תימא משום קפיז. ואיבעית הימא משום חצרה הבאה לאחר מכאן פיי לאחר שנתן לה הבעל הגט בחצר של אחרים קנאתו דההוא לאו גיטא דבעי׳ ונתן בידה או בחצרה דאיתרבי מידה וזה בשעה שנתן לא היה החצר שלה וגזרי׳ שלא יקבל שליח האשה מיד שליח . הבעל משום דדמי להאי חבבי, משום דדמי לוד שקדם הבעל ומסרו ליד השליח ואח״כ עשתה היא שליח לקבל ואתי נמיג) למיחש חצר הוה שליח הבעל וכשקנאתו היא נעשה החצר עצמו שלוחה מאי בינייהו בין הני תרי לישני איכא בינייהו דקדמה איהי ושויה שליח דידה קודם שמסר הבעל ליד שלוחו דהשתא לא דמי לחצרה הבאה לאחר מיכן: ההוא גברא דשדר לה גיטא לדביתהו אתא שליח אשכחה דיתבא וקא לישא אמר לה הי גיטיך אמרה ליה ליהוי בידיך פי׳ והיה ידך כידי ותהיה שלוחי לקבלה אמר רב חסדא שיוווי לקבלו אמו דב ווטרא אי איתא לדר׳ חנינא עבידנא בה עובדא א״ל רבא ואי איתא לדר׳ חנינא עבדת בה עובדא והא לא חזרה שליחות אצל הבעל פי׳ שחזר ונעשה שליח למי שנשתלח לו ונידח משליחות הראשון עד שלא היה לו

לעשות אחר שהרי עשו שליחותן אם הוא כשר לפיכך טוב ללמד את הבעל שילוהשו לעשות כמו שירלו עד שינאו מן הספק: אפר' הן הראשונים והן האחרונים. ול״ת מאי אפילו אדרבה הכי עדיף טפיא דלא הוי חלי דבר וי"ל משום דבכת אחת דומה לשקר דהיכי מתרמי שהיו בשעת אמירה ובשעת קבלה ב וגבי גט הוה לן למיחש שמא שכרתם האשה כדאשכחן בסוף פירקין באומר אמרו שמא תשכור עדים והדר קאמר או אחד מן הראשונים ואחד מן האחרונים ואחד מלטרף עמהם ג אפילו לאותו יחידי לא חיישינן שמא שכרתו וא"ת לר' עקיבא דאמר במרובה (ב"ק דף ע:) ובחוקת הבתים (ב"ב דף נו:) דבר ולא חלי דבר היכי מכשרינן הכא שתי כיתי עדים וי"ל דלמ"ד בגמרא שליש נאמן לא לריכי עדי אמירה לעדי קבלה™ וכוליה דבר הוא ואפילו למ"ד בעל נאמן ה"מ כששלשתן בעיר בעל שליש ואשה כמו שאפרש בגמ' הלכך כיון דאם אין שלשתן בעיר לא לריכי עדי אמירה לעדי קבלה כוליה דבר הוא:

בעל אומר להולכה ושליש אומר לקבלה משום ה דלא שייך האי טעמא דקאמר דאם איתא דלגירושין לדידה הוה יהיב להי אלא כשאומר הבעל לפקדון:

מו בעל אומר לפקרון. הא דלא נקט

ושליש אומר לגירושין. פירוש שאומר שהיה שליח לקבלה ומיירי כשיש שנים שמעידין בפנינו אמרה דשויתיה האשה שליח לקבלה כדתנן במתני':

"חזרה שליחות אצל הבעל שלחוה לקמיה דר' אמי שלח להו לא חזרה שליחות אצל הבעל ור' חייא בר אבא אמר ®נתיישב בדבר הדור שלחוה קמיה דר' חייא בר אבא אמר שכל הני שלחו לה ואזלי כי היכי דמספקא להו לדידהו יהכי נמי מספקא לן לדידן הוי דבר שבערוה ודבר שבערוה חולצת הוה עובדא ואצרכה רב יצחק בר שמואל בר מרתא גם וחליצה תרתי גם מחיים וחליצה לאחר מיתה ההיא דהוו קרו לה נפאתה אזול מהדי כתוב תפאתה אמר רב יצחק בר שמואל בר מרתא משמיה דרב עשו עדים שליחותן מתקיף לה רבה מי קאמר להו כתובו חספא והבו לה אלא אמר רבה ודאי אי כתוב סהדי גימא מעליא ואבד עשו עדים שליחותן מתקיף לה רב נחמן מי קאמר להו כתבו ואנחוה בכיסייכו אלא אמר רב נחמן ּהַכוֹתָבין וֹנותנין אפי' מאה פעמים: בעא מיניה רבא מרב נחמן כתבו ותנו לשליח מהו סלוקי סליק להו או דילמא לטירחא דידהו חייש א"ל רבינא לרב אשי ויוליך לה מהו יתיקו: רשבג"א אף האומרת מול לי גימי אם רצה לחזור לא יחזור: תנו רבגן ימול לי יושא לי ויהא לי בידך כולן לשון קבלה הן: בותני' האשה שאמרה התקבל לי גימי צריכה שתי כיתי עדים שנים שאומרי׳ בפנינו אמרה ושני' שאומרים בפנינו קבל וקרע אפי' הן הראשוני' והן האחרוני'

ולכתוב גט כשר: ואבד. קודם שנתנוהו לה: עשו עדים שליחותם. ואינן רשאין לכתוב גט שני וליתן לה שהרי כבר כתבו גט כשר: כתבו ותנו לשליח. לשליח שלי שמיניתי וכן עשו ואבד בדרך מי אמריגן עשו כל שליחותם ונסתלקו: או דלמא. האי נמי עד שיבא גט לידה ותחגרש עשאן שלוחין לכתוב אלא לטירחא דידהו חש שלא להטריחם בהולכה: א"ל רבינא לרב אשי ויוליך לה מהו. את"ל בהך דלא אמר אלא כתבו ותנו לשליח והם כתבו ונתנו לו ואבד דעשו שליחותם דהא כל מה שלום גמרו ועשו הכא מאי מי אמרינן כיון דאמר כתבו ותנו לשליח ויוליך לה עשאן שלוחים לחזור ולכחוב עד שיגיע לידה לכך פירש להם כל כך או דלמא לא שנא: ה"ג טול לי שא לי יהא לי בידך כו": בזרתבר" האשה שאמרה הסקבל לי גיעי. והוא חזר ואמר קבלתי: צריכה. להביא לפנינו ב' כיתי עדים: שנים שיאמרו בפנינו אמרה. לו לקבלו: ושנים שיחמרו בפנינו קבל וקרע. ובגמראידי פריך למה לו למיקרעיה: אפי' הן רו'. שהשנים שאמרה בפניהם הן עלמן ראו כשקבלו:

> שהות לחזור אצל שלוחו שוות ליווח אבר שלוים. ולומר עשמית שליחותך ושליחות שאינה ראויה לחזור ולהגיד אינה שליחות. שלחוה קמיה דר׳ אמי שלח להו לא חזרה שליחות אצל הבעל ור׳ חייא בר אבא אמר נתיישב בדבר הדור שלחוה קמיה ר׳ חייא בר אבא אמר כל הכי שלחו לי ואזלי כי היכי רמסתפקא להו לדידהו הכי מספקא לי לדידי הוי דבר שבערוה וחולצת הוי עובדא ואצרכה רב שמואל בר רב יצחק בר מרתא ייטונפקא יוה יות הדב מספקא. נט וחליצה גט מחיים וחליצה לאחר מיתה כל זו השטה מוכחא כרי חנינא דרוקא משום דלא חזרה שליחות אצל הבעל אבל אם היה שליח אחר שפיר דמי עיין בערך נ״ה בס״ה: ההיא דהוו קרו לה נפאתא אזול (ש)[ס]הדי וטעי וכתיב שפאתא אמר רב יצחק בר שמעון בר מרתא משמיה דרב עשו עדים שליחותן פי' ואינן רשאין לכתוב לה גט אחר עד שירשה אותם הבעל פעם שנית דשליחות הראשונה בטלה כבר ובפ' גט פשוט (ב"ב קע:) אמר רב הכי גבי מי שפרע מקצת חובו דב"ד מקרעין

מאי לאו בהילך. קתני בה ור' נתן היא דפליג בהולך ומודה בהילך: אם אמר לו הבעל כו'. משנחינו היא: מאי לאו בהילך. תנן במתני': נעשה שלוחו ושלוחה וחוללת. אם מת הבעל קודם שהגיע גט לידה חוללת ולא מתייבמת: מספקא ליה אי הולך כוכי.

ונתגרשה בקבלתו של זה אי לאו כזכי: חייב. המשלח באחריותו שהרי לא לוהו המלוה לשולחו: ואם בא לחזור אינו חוזר. אלמא כזכי דמי: ספק ממונה לקולה. והמוליה מחבירו ידו על התחתונה לפיכך אינו חוזר: משום בזיון דבעל. כסבור קלותי בעיניה שאינה מקבלתו בעלמה דאילו כי עבדאים לקבל מיד הבעל אין כאן חשש בזיון דהא ידע ולא קפיד: משום חלרה הבחה לה מיכן. לחחר שנתן לה הבעל הגט בחלר של אחרים קנאתו דההוא לאו גיטא הוה דבעינן ונתן בידהים או בחלרה דאיתרבאי מידה חה בשעה שנתן לא היה החלר שלה וגזרינן שלא יקבל שליח האשה מיד שליח בעלה משום דדמי להא שקדם הבעל ומסרו ליד שליח ואחר כך עשתה היא שליח לקבלו ואתו נמי למימר חלר הוי שליח הבעל וכשקנאתו היא נעשה החלר עלמו שלוחה: מחי בינייהו. בין הני תרי לישני: דקדמה איהי ושויה שליח. דידה קודם שמסר הבעל ליד שלוחו דהשתח לח דמי לחזר הבח לחחר מיכן: ליהוי בידך. ותהיה אתה שלוחי לקבלה: אם איתא לדרבי חנינא. אם הייתי יודע שהלכה כמותו: עבידנה. בהא מילתא עובדא כוותיה ואמינא מגורשת ולא חיישינן לחצרה הבאה לאחר מיכן: לא חורה שליחות אלל הבעל. שליח שחזר ונעשה שליח למי שנשתלח לו ניתק משליחות הראשון עד שלא היה לו שהות לחזור הלל שולחו ולומר עשיתי שליחותך ושליחות שאינה ראויה לחזור ולהגיד חינה שליחות: נחיישב בדבר. נעיין בה עד שיתיישב דעתנו להשיב כהלכה: הדור שלחוה. לאחר ימים לדעת מה נתיישב בדבר: כל הני. כל אלו פעמים חוזרים ושולחים: הוי דבר שבערוה. שנולד בו ספק בבית המדרש: חוללת ולא מתייבמת. אם מת: הוה עובדא. כי האי גוונא: ואלרכה גע. אחר משום דלא חזרה שליחות: מרמי. בתמיה אם גט למה חלילה משמת: גט מהיים. אם באת לינשא מחיים לריכה גט שני: וחלילה לחחר מיחה. חם מת ולא נתן לה גטים: נפאתה. כך שמה: אוול סהדי. שאמר להם בעל כתבו גט ותנו לה: וכסבו תפחסה. טעו בשמה: עשו עדים שליחותם.

ולומר עשימי שליחומך לחברך חו אינה ראויה לחזור (לעיל .cr. עי"ש)

מוסף תוספות א. דקא מסהדי אכולה מילתא. רשנ״א. ב. דדבר רחוק הוא שילווהו עדי אמירה עד מקום הקבלה. לשנ"ל. ג. דלא תימא נהי נמי דלא חיישינן לשנים שמא שכרתן, ניחוש לחד, קמ"ל. מוס' הל6"ש. T. דמיד כשקבל הגט הוא נאמז לומר לעדי קבלה קמן. שס. ה. דבהא רב הונא מודה דשליש נאמן. עס. 1. דהא אף לדברי הבעל שנתנו אן יובו יובכי, שמובר להולכה הא קמן דלא יהביה לדידה. שס.

פסקי רי"ד (המשך)

שטרו וכותבין לו שטר אחר דאלימו לאפקועי ממונא אבל עדים לא דעדים שעשו

שרשו הא דעדים שעשו שליחותן ורב נחמן דשרי הכא לא פליג עליה דרב דהתם גמרו עדים שליחותן ותנוהו למלוה שליחותן אין חוזרין ועושין שליחותן ורב נחמן דשרי הכא לא פליג עליה דרב דהתם גמרו עדים שליחותן עד שיתנוהו לאשה וכי אמר תנו לשליח (2) איפשיטו לן דסליקי סלקינהו ואין חוזרין וכותבין משום דגמרו שליחותן: מתקיף לה רבא מי אמר להו כתובו חספא והבו לה הילכך חוזרין וכותבין עד גט כשר אבל ודאי אי כתוב ספרי גיטא מעליא ואבד קודם שיתנוהו לאשה אין חוזרין וכותבין שהרי עשו שליחותן מתקיף לה רב נחמן מי קא"ל מתבו וותנו מכתבו וותנו אמר לשנים כתבו וותנו לשליח מהו כיון דאמר תנו לשליח איסתלקו להו מיניה או דלמא מישך שייכו בהדיה עד דמטי גיטא לידה ואיתוקם בתיקו וכל תיקו דאיסורא לחומרא ואין כותבין ונותנין עד שירשה אותם פעם שנית. רשבנ״א וכו׳ ת״ר טול לי שא לי יהא לי בידך כולן לשון קבלה הם: ב**ותני**" האשה שאמרה התקבל לי גיטי צריכה שתי כתי עדים שנים שיאמרו בפנינו אמרה ושנים

לגט אחד עשאם שלוחים ועדים והרי

כתבו גט אחד ואינן שלוחים עוד לחזור